

QUATRE COSES A FER

QUAN NO HI HA RES A FER - 3

Sempre s'ha dit que als vint anys un es creu que s'ha de menjar el món. Al poc temps, i a cops de mossegades, un s'adona que potser és millor canviar-lo, ja que el món és molt gran i, a voltes, indigest per menjar-se'l. Amb la maduresa hom va aprenent a conviure amb el món: de fet és el nostre propi hàbitat. Aprenem a discernir per quins camins ens humanitzem i per quins ens destruïm... després la consciència ens dirà quin volem escollir. L'ancià, el ple de l'experiència, aprèn a tenir la plenitud i la pau en el món. Com deia un home vell molt estimat: "ara no em vull menjar el món; ara procuro que no em mossegui".

En totes les etapes de la vida, però hi ha un trosset de món que està a les nostres mans: te'l pots menjar, els pots canviar, hi pots conviure amb un sa discerniment i, fins i tot, te'n pots defensar si et fereix: aquest tros de mon es diu TU MATEIX!

Quan aquesta part de mon no funciona podem tirar fora tantes pilotes com vulguem, però segueix depenent de nosaltres. Sempre salvant situacions psicològiques i vitals sobrevingudes i doloroses per les quals sentim un profund respecte.

És l'únic "lloc" del món on podràs trobar la felicitat, l'empenta per créixer, l'energia per actuar, l'esperança per anar-te guiant cap el futur. Jesús mateix ja o insinuava dient: "què en traurà l'home de guanyar el món si perd la pròpia vida".

*Creure i estimar ens obren als altres i a Déu, però actuen des del MEU JO MATEIX: si jo no estic convertit, no puc convertir el món; si tinc una vida amb sentit, no donaré sentit al món; Ens cal ser molt seriosos i no tirar pilotes fora: en aquest món, si perdo la vida inútilment, si descuido l'esperança, si perdo la pau i l'alegria, puc trobar tota mena d'excuses i culpables, **però no trobaré una altra vida aquí que no sigui la meva.***

Val la pena, doncs, fer llum a la pròpia vida: per aquesta aventura, Jesús ens va donar un fanal segur, només cal deixar entrar la seva claror dins nostre. Són les BENAURANCES, la proclamació atrevida de la FELICITAT ARA i AQUÍ, per tu i per mi.

II. Lumina la teva vida

3r. diumenge d'Advent

En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles.

Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient:

Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!

»Feliços els qui ploren:

Déu els consolarà!

»Feliços els humils:

ells posseiran la terra!

»Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!

»Feliços els compassius:

Déu se'n compadirà!

»Feliços els nets de cor:

ells veuran Déu!

»Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!

»Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!

»Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.

També així van perseguir els profetes que us han precedit.

(Mateu 5, 1-12)

FELIÇOS ELS POBRES EN L'ESPERIT

“Jo m'he fet a mi mateix”; ho has sentit a dir, oi?. Potser si que t'ho penses, però també voldria pensar-ho el nen etiop, o el malalt mental de naixement, o el que ha lliurat les seves oportunitats en favor dels fills o d'altres.

Feliç si t'adones de la pròpia pobresa i l'estimes: en primer lloc podràs ser agraït. Quanta alegria circula per les venes de la gratitud; en el qui la dona i en el qui la rep. I si, Déu també està content dels fills agraïts. En segon lloc sabràs parar la mà de pobre allà on es troba la veritable felicitat.

Hem promès anar al gra: intenta canviar una pregunta freqüent en la nostra vida: què vull?. Aquesta pregunta és una font d'ansietat, perquè la pròpia feblesa ens fa respondre: “ho vull tot”!; i tant és inabastable. Prova de viure amb la pregunta: **“què necessito?”**. Si la fas sincerament potser veuras trontollar el teu món, en adonar-te del molt que et sobra; però no pateixis això es cura compartint. Però sobretot viuràs l'alegria de la llibertat davant les coses.

FELIÇOS ELS QUI ESTAN DE DOL

Es diu que la societat del benestar ens ha fet molt vulnerables al dol. Si la joia

només es troba en l'estar bé, el dol, amb totes les seves formes, es converteix en un tabú, molts cops malaltís.

Feliç tu si te n'adones que la mort, la malaltia, el fracàs, tota mena de pèrdues i trencaments son part de la vida mateixa... al bon cristall el fa especialment valuós la seva fragilitat.

I feliç si te n'adones que el dol que provoquen totes aquestes experiències neix de l'amor, i les aprens a viure com un acte d'amor ("mai ningú no ens arrenca la vida, en fem un do d'amor", diu Jesús). Perquè de debò només ens dol el que estimem. T'has fixat mai en una formula humanament terrible que utilitzen els mitjans de comunicació davant d'una tragèdia a gran escala: "en tal lloc hi ha hagut 10.000 morts, **però no n'hi havia cap d'aquí**", com si això sol ja mitigués el dol, com si no ens hi anés res. Un pas per créixer: de quina manera estimes més aquelles persones en les que acompanyes en els seus dols?; de quina manera et deixes acompanyar i estimar en els teus dols?

FELIÇOS ELS HUMILS

La humilitat és una qüestió de matemàtiques: saber la mida exacta de la teva vida. Ens hi poden ajudar els nens: intentem pensar en una colla de nens als qui s'ha donat una joguina diferent a cadascú. Només veuràs que estan contents aquells que juguen amb la seva joguina, al costat de la tristesa i l'enrabiada del qui vol la joguina dels altres.

La humilitat vol dir tenir consciència de les pròpies capacitats i cercar la felicitat i la plenitud amb aquestes capacitats, evitant dues malalties de l'ànima: l'enveja (o cobejança), ja que mai seràs feliç amb el que no ets ni tens; la mesquinesa d'amagar les pròpies capacitats, ja que un dia et farà sentir la tristesa d'una vida inútil.

Es ben fàcil fer camí: quines capacitats estic fent treballar? (dóna'n gràcies); quines capacitats tinc adormides? (demana la gràcies de Déu i desvetlla-les); quines capacitats envejo i no tinc? (demana'n perdó i camina cap una altra banda).

FELIÇOS ELS QUI TENEN FAM I SET DE SER JUSTOS

Fa pensar en el mateix Jesús quan diu: "sigueu sants com el Pare del Cel és sant". En algunes versions canvia el "sant" per "justos". És atrevit però és un projecte de vida pel que val la pena jugar fort: tenir fam de ser com Déu. No pas amb prepotència (ja varem veure la cosa del paradís), sinó fent nostra la imatge de Déu que es revela en la vida i la Paraula de Jesús. Tenir-ne fam: no és la gana de cada dia. La fam és una gana que ve de dins i que et fa viure

nomes per satisfer-la. Com la set: qui està fortament assedegat no vol res en el món: sols satisfer la set.

Tornem-hi; una altra pregunta fàcil: en quines coses concretes de la vida de cada dia, d'avui i demà, puc ser més com Jesús?. Aconseguir-ho no és tan fàcil, però per això “el Pare donarà l'Esperit Sant a tot aquell que li demani”.

FELIÇOS ELS COMPASSIUS

S'han escrit mil coses sobre la distinció entre la compassió, el paternalisme, la beneficència, la caritat, el fomentar la indolència... La compassió de l'Evangelí es resumeix passant a viure tots a la planta baixa de la vida: mirar-nos els uns als altres a la mateixa alçada, amb la convicció que ningú està humanament per damunt de l'altre. “No digueu Pare a ningú aquí la terra: de Pare només en teniu un que és el del Cel i tots vosaltres sou germans”. A quin “pis visc”, respecte als altres?; em sento fraternalment unit a les altres persones, per poder compartir les seves angoixes i esperances, mostrant-los així el camins de la salvació?. Això ho deia al papa Joan XXIII al Concili Vaticà II.

FELIÇOS ELS NETS DE COR

Obrir els ulls sense cataractes de prejudicis, de falsos testimonis, de comentaris de carrer que es conformen solament amb taques de veritat, ... acollir l'altre tal com és sense projectar-hi, sense impedir que creixi i es converteixi.

FELIÇOS ELS QUI TREBALLEN PER LA PAU

sovint demanem la pau pel món, per la nostra vida. La pau però no cau com la pluja... és més aviat com el llamp: cau i encén allò que penetra, però cal una energia positiva que l'atregui... ets tu i soc jo. Des de la sola lamentació, des de l'espera com de l'atzar, la pau no arriba; no ens en fem dignes.

FELIÇOS ELS PERSEGUITS PER LA CAUSA DEL REGNE

és la prova final. Fins on valoren aquesta felicitat i la cerques... assumir els fruits d'una felicitat veritable vol dir també assumir la incomprensió per pot generar. Estimar, compartir, ser just i veraç, la netedat de cor... deixen al descobert altres formes de felicitat petita i mesquina que reposa en l'aprofitar-se, en esperar que les coses ens vinguin donades, en la falsedat, en el tot s'hi val, i la mesquinesa s'enfronta amb el seu estil més propi l'insult, la burla, el menysteniment, i tantes de les seves.

Advent 2013